

Tredje påsksöndagen

På vägen

Vid den tiden var två lärjungar på väg till en by som ligger en mil från Jerusalem och som heter Emmaus. De talade med varandra om allt det som hade hänt. Medan de gick där och samtalade och diskuterade, kom Jesus själv och slog följe med dem. Men deras ögon var förblindade och de kände inte igen honom. Han frågade: "Vad är det ni går här och talar med varandra om?" De stannade och såg sorgsna ut, och den ene, som hette Kleopas, svarade: "Du måste vara den ende som har varit i Jerusalem och inte vet vad som har hänt där under dessa dagar." – "Vad har hänt?" frågade han. De svarade: "Detta med Jesus från Nasaret, han som var en profet, mäktig i ord och gärning inför Gud och hela folket. Han blev utlämnad av våra överstepräster och rådsherrar, och de fick honom dömd till döden och korsfäst, medan vi hoppades att han var den som skall befria Israel. Men till allt detta kommer att det är tredje dagen sedan det här hände, och nu har några kvinnor bland oss gjort oss uppskakade. De var vid graven tidigt i morse men fann inte hans kropp, och då kom de tillbaka och berättade att de i en syn hade sett änglar som sade att han lever. Några av de våra gick ut till graven, och de fann att det var så som kvinnorna hade sagt. Honom själv såg de inte." Då sade han: "Förstår ni så lite, är ni så tröga till att tro på det som profeterna har sagt? Skulle inte Messias lida detta och gå in i sin härlighet?" Och med början hos Mose och alla profeterna förklarade han för dem vad som står om honom överallt i skrifterna.

De var nästan framme vid byn dit de skulle, och han såg ut att vilja gå vidare, men de höll kvar honom och sade: "Stanna hos oss. Det börjar bli kväll och dagen är snart slut." Då följde han med in och stannade hos dem. När han sedan låg till bords med dem tog han brödet, läste tackbönen, bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn. Och de sade till varandra: "Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?"

De bröt genast upp och återvände till Jerusalem, där de fann de elva och alla de andra församlade, och dessa sade: "Herren har verkligen blivit uppväckt och han har visat sig för Simon." Själva berättade de då vad som hade hänt dem på vägen och hur han hade gett sig till känna för dem genom att bryta brödet. (Luk 24:13–35)

Det avgörande, det som gör att de två lärjungarna känner igen honom, är alltså att han bryter brödet eller hur han gör det. De känner igen honom på det han gjort tillsammans med dem så många gånger förr. Men när de väl känt igen honom blir den första reaktionen: Ja, men något hände ju redan när han talade med oss och förklarade det som står i skrifterna (Gamla testamentet) för oss! Egentligen borde vi ha kunnat känna igen honom redan då. Och det började ju brinna i hjärtat på oss redan då!

Det är värt att stanna upp vid dessa två steg i hur han visar sina lärjungar vem han är. Först: han talar med dem och förklarar vad som står i skrifterna för dem. Sedan: han bryter brödet med dem. Just nu måste de flesta av oss vara utan steg två,

brödbrytandet, den heliga eukaristin. Men ingen behöver vara utan steg ett. Även när vi inte kan delta i mässan som vanligt har vi tillgång till hans ord i Bibeln, även nu kan vi lyssna uppmärksamt till honom. Och redan det borde få hjärtat att brinna i oss, om och om igen tända elden av häpen kärlek till honom inom oss.

Att vi nu under coronaepidemin inte kan delta i mässan som vanligt är förstås en enorm brist, något som nästan strider mot vår natur som katoliker. Att inte få samlas fysiskt kring honom och med kropp och själ förenas med honom är något som inte går ihop med vad det borde innebära att vara kristen. Men samtidigt: tänk på hur oändligt många katoliker det finns världen över, för vilka det inte alls är en självklarhet att få delta ofta i den heliga eukaristin. Troende i trakter dit det kommer en präst kanske bara varannan månad eller rentav ännu mera sällan. Och som ändå håller fast vid tron, hoppet och kärleken.

Man kan alltså ta den nuvarande situationen som en hjälp att inte ta allt det vanliga för givet. I bästa fall kan det göra oss mer förundrade över det enorma det innebär att världens Herre i nåd låter oss känna igen honom och vara förenade med honom.

Hans ord och bönen behöver ingen någonsin vara utan. Redan de borde räcka för att få hjärtat att brinna i oss.

Anders Ekenberg